

μάτων καὶ διὰ τῆς τῶν ἀνθρώπων πείρας διεκόσμου καὶ ἠῦξανον. Τὰ τῶν ἡγεμόνων λοιπὸν δώματα, τὰ τῶν βασιλέων ἀνάκτορα, τοὺς τε τῶν ἀνθρώπων συλλόγους μετήρχοντο οἱ ἀοιδοί, τὰς τῶν Θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἐξυμνοῦντες πράξεις.)

Καθὼς καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἀνέθεσεν εἰς ἀοιδὸν τινα νὰ ἐπιτηρῇ τὴν σύζυγον αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του. Ὀδ. Γ. 267.

πάρ δ' ἄρ' ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ, ὃ πολλ' ἐπέτελλεν Ἄτρείδης Τροίηνδε κίων εἴρωσθαι ἄκαιτον.

Διὰ δὲ τῆς πράξεως ταύτης ὑποσημαίνεται ἄνευ ἀμφιβολίας ἠθικὴ τις ἐπίδρασις τῆς ᾠδῆς. Ἰδ. Limbourg Brouver, histoire de la civilisation des grecs T. 1. P. 1. Croning 1833 σελ. 224. «On attribuoit déjà à la musique et à la poesie une influence si marquée sur les moeurs qu' Agamemnon crut ne pouvoir mieux s'assurer de la vertu de son épouse Clitèmnestre qu'en la laissant dans la compagnie d'un poète; et slytemnestre ne prêta l'oreille à la vois seduixante d'Egiste qu'après avoir imposé silence aux sous doux et persuasifs du précepteur de la veziu.»

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

Δ. ΣΟΛΩΜΟΥ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Παρθενῶνος»,

Καταχωρίσατε, παρακαλῶ, ἂν εὐαρεστηθῆτε, εἰς τὰς στήλας τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ ὑμῶν Συγγράμματος τὸ ἐξῆς ποιημάτιον τοῦ ἀοιδίου ποιητοῦ Δ. Σολωμοῦ, ὃπερ ἀνευρεθὲν μετὰ τὴν γενομένην ἐν Κερκύρα ἔκδοσιν τῶν ἀπάντων αὐτοῦ κατεχωρίσθη εἰς τινα ἐφημερίδα τῆς Ζακύνθου, ἂν μὴ ἀπατῶμαι, εἰς τὴν «Φωνὴν τοῦ Ἴονίου.»

Ι. Σ. Κ.

Γιὰ 'κειὰ τὰ μνήματα,

—Ἔρμα, βουδά—

Σ' ἀνταποκρίνεται

Τὸ κυπαρίσι,

Ἢ' ὅταν φυσήσῃ

Γέρνει σιγᾶ,

'Ὡς νὰ σοῦ ἔλεγε :

Πῶς 'κεῖ ἀπουκιάτου

Εἶναι τὰ λείψανα

Μαύρου θανάτου.—

Κι' ὅταν τὴν ἄκρη του,

Ποῦ προσινίξει,

Κατὰ τὰ οὐράνια

Πάλιν γυρίζει,

Τότε σοῦ λέει

Μὲς τὴν καρδιά :

'Εκειὰ τὰ δάκρυτα

Ζοῦνε 'ψηλά.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΟΠΤΡΟΥ

(ἐν χορῷ.)

'Υψῶ τὸ βλέμμα· κάτοπτρον ἐνώπιόν μου εἶδον,
εἰκόνα ἔρωτος, δι' οὗ ἀπαιτητῶν ἐλπίδων
τὰς ἀνταρχειὰς βλέπομεν ἀντιπαρερχομένας
κ' ἐν τῇ γεννήσει των αὐτῇ ἀμέσως σβεννυμένας.

Αἴφνης μομφή τις ἰλαρὰ, ἐπίχαρις, γλυκεῖα
ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῷ λαμπρῷ κατόπτρῳ εἰκονίσθη.
'Ἐφέρετο εἰς τὰ πτερὰ στροβίλου καὶ ταχεῖα,
ἐν βλέμμα μολίς μ' ἔρριψεν ἀμέσως ἵφαισθη.

'Ἀλλ' ἔρω καὶ εἰς κάτοπτρον, συνάντησις βεβρυμάτων
γοργή ἀλλὰ διάπυρος, δὲν εἶνε, ὄχι, πλάνη·
Αἰσθάνομαι ποικίλους παλμούς, μυχίων αἰσθημάτων.
Δὲν ἔπεσεν ὁ κεραυνός, ἄμ' ἀστράπη ἐράνη :

Καὶ πάλιν ἄς τὴν ἔβλεπα, ὅπως καὶ πρὶν τὴν εἶδον!
ὕψῳ τὸ βλέμμα· τὴν μομφὴν νέμου προσόλεπω μόνον.
'Αἴ πόσον εἶμαι ἀσχημὸς! ἀνάξιος ἐλπίδων.
Εἰς τῆς ψυχῆς μου τὸν βυθόν ἄς κρύψω νέον πόνον.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.